

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: a) M. K.

právně zastoupený Mgr. Petrem Fučíkem, advokátem se sídlem Purkyňova 2, Praha 1,

žalobců: b) MUDr. O. A.,

c) Ing. P. A.,

d) Ing. A. M.,

e) R. K.,

f) Ing. M. H.,

g) Ing. J. A.,

h) F. A.,

ch) Z. A.,

právně zastoupených JUDr. Petrem Pečeným, advokátem se sídlem Purkyňova 2, Praha 1,

proti

žalovanému **Ministr financí** se sídlem Letenská 15, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2013, č. j. 42563/2013/03-64949/2012,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2013, č. j. 42563/2013/03-64949/2012 a rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15. 2. 2013, č. j. MF-32261/2013-64949/2012, a to v části rozhodnutí, jímž bylo pod bodem II. výroku

rozhodnutí řízení zastaveno, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) náhradu nákladů řízení ve výši 15 342,- Kč, k rukám Mgr. Petra Fučíka, advokáta se sídlem Purkyňova 2, Praha 1 a žalobcům b) až ch) náhradu nákladů řízení ve výši 102 988,80 Kč k rukám JUDr. Petra Pečeného, advokáta se sídlem Purkyňova 2, Praha 1 a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci.

1. Žalobci podanou žalobou brojí proti rozhodnutí Ministra financí ze dne 16. 5. 2013, č. j. 42563/2013/03-64949/2012, kterým žalovaný zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15. 2. 2013, č. j. MF-32261/2013-64949/2012, a to v části rozhodnutí, jímž bylo řízení zastaveno.

2. Podstatou věci je uplatnění nároku na náhradu za znárodněný majetek společnosti Franta Anýž, a.s. se sídlem u Průhonu 40, Praha 7, a majetek společnosti Franta Anýž a spol. v Bratislavě. Právním předchůdcům žalobců byl majetek znárodněn podle zákona č. 114/1948 Sb., o znárodnění některých dalších průmyslových a jiných podniků a závodů a o úpravě některých poměrů znárodněných a národních podniků (dále jen „zákon č. 114/1948 Sb.“).

3. Žalobci podali dne 25. 6. 2012 žádost o náhradu za znárodněný majetek, o níž Ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 15. 2. 2013, č. j. MF-32261/2013-64949/2012, rozhodlo tak, že žádost o náhradu za znárodněný majetek společnosti Franta Anýž, a.s. se sídlem u Průhonu 40, Praha 7 zamítlo a řízení o žádosti o náhradu za znárodněný majetek podniku Franta Anýž a spol. v Bratislavě zastavilo pro nedostatek místní příslušnosti zdejšího orgánu. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15. 2. 2013, č. j. MF-32261/2013-64949/2012, žalobci napadli rozkladem, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

4. Ve vztahu k zastavení řízení z důvodu místní nepřislušnosti žalovaný konstatoval, že dne 23. 11. 1942 byla společnost Franta Anýž a spol. v Bratislavě zapsána jako reprezentace pro Slovenskou republiku v Bratislavě s hlavním sídlem v Praze u Průhonu 40. Změnou zápisu ze dne 12. 9. 1946 bylo zapsáno osamostatnění podniku a společnost byla zapsána pod samostatným názvem Franta Anýž a spol. v Bratislavě se sídlem Poštová ul. č. 1, Bratislava. Tato společnost nadále figurovala jako samostatný subjekt práva v seznamu obchodních firem, vlastnila podnik s vlastní hospodářskou soběstačností, měla vlastní hlavní sídlo a byla svébytnou účetní jednotkou. Žalovaný dospěl k závěru, že obě společnosti byly samostatnými právními subjekty.

5. Žalovaný má za to, že ačkoli v náhradovém dekretu č. 100/1945 Sb. (pozn. dekret č. 100/1945 Sb., presidenta republiky ze dne 24. října 1945 o znárodnění dolů a některých

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

průmyslových podniků, dále jen „dekret č. 100/1945 Sb.“) bylo Československo, v intencích ústavního zákona č. 541/1992 Sb., o dělení majetku České a Slovenské Federativní Republiky mezi Českou republiku a Slovenskou republiku a jeho přechodu na Českou republiku a Slovenskou republiku (dále jen „zákon č. 541/1992 Sb.“) je nezbytné vyřešit otázku, který z nástupnických států je povinen k náhradě. Žalovaný ve věci aplikoval územní princip a to ve vztahu k sídlu podniku a dospěl k závěru, že není v pravomoci Ministerstva financí a ani jiných orgánů České republiky rozhodovat o náhradě za znárodněný majetek společnosti Franta Anýž a spol. v Bratislavě se sídlem Poštová ul. č. 1, Bratislava.

6. Žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného žalobou podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“). Pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17. 2. 2014, č. j. 25C 54/2013-87, byla žaloba zamítnuta ve vztahu k poskytnutí náhrady za znárodněný majetek společnosti Franta Anýž, a.s. se sídlem u Průhonu 40, Praha 7 a ve vztahu k uplatněnému nároku na náhradu za znárodněný majetek společnosti Franta Anýž a spol. v Bratislavě se sídlem Poštová ul. č. 1, Bratislava, bylo řízení zastaveno.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného.

7. Klíčovou žalobní námitkou je tvrzení žalobců, že v daném případě se nejedná o dvě společnosti, ale o jeden celek a je nezbytné, aby o žádosti žalobců bylo jako o celku rozhodnuto. Územní princip nelze ve věci aplikovat.

8. Jak žalobci v podané žalobě uvedli, společně s podnikem Franta Anýž a.s. byl znárodněn i Franta Anýž a spol. v Bratislavě, který tvořil s podnikem Franta Anýž a.s. v Praze jeden hospodářský celek. Existenci podniku dokládá výpis z obchodního rejstříku vyžádaný dne 25. 5. 1950. Znárodnění Franty Anýže a spol. se sídlem v Bratislavě vyplývá z vyhlášky ministra průmyslu ze dne 31. 3. 1950. Datum začlenění uvedeného podniku do znárodněného je 1. 1. 1950, jak vyplývá ze sdělení Ministerstva těžkého průmyslu ze dne 19. 12. 1950. Žalobci v předcházejícím správním řízení prokázali, že obě společnosti tvořily jeden hospodářský celek, což je doloženo uvedenou vyhláškou ministra průmyslu a tato skutečnost rovněž vyplývá z přípisu Československých závodů lehkého kovoprůmyslu ze dne 23. 6. 1950 a výpisu z obchodního rejstříku vedeného okresním soudem v Bratislavě.

9. V dalším odůvodnění žaloby žalobci tvrdí, že jim svědčí aktivní legitimace k uplatnění nároku jako právním nástupcům (dědicům) osob kapitálově zúčastněným na znárodněné právnické osobě, s tím, že za znárodnění předmětného majetku nebyla poskytnuta žádná náhrada a akcionářům společnosti Franta Anýž a.s. byl majetek odebrán bez jakéhokoli protiplnění. Žalovaný při tom konstatoval, že kapitálová účast právních předchůdců žalobců byla prokázána a k propadnutí akcií podle dekretu č. 95/1945Sb. ve prospěch státu nedošlo. Peněžní reforma, k níž došlo v roce 1935 se na nárok na náhradu podle dekretu č. 100/1945 Sb., nevztahuje, neboť nárok žalobců není tzv. pohledávkou z cenného papíru. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 2 Ans 4/2006-103, žalobci trvají na tom, že nelze dospět k závěru, že nárok opírající se o dekret č. 100/1945 Sb., neexistuje pro neplatnost či neúčinnost dekretu, naopak podle uvedeného dekretu presidenta republiky lze jejich nárok přiznat. Žalobci mají za to, že ve věci nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

aplikovat restituční zákony, ale požadují, aby jim náhrada byla přiznána přímo na základě dekretu č. 100/1945 Sb., přičemž jejich nárok není promlčený a nelze z něj vyjímát osoby žijící v cizině, resp. cizí státní příslušníky.

10. V podaném vyjádření žalovaný navrhl, aby soud odmítl žalobu pro její opožděnost s tím, že v rozhodnutí o zastavení řízení vydaném ve věci vedené pod sp. zn. 25C 54/2013 Obvodním soudem pro Prahu 1 byli žalobci poučeni o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví, žalobci tak učinili (projednávanou žalobou) avšak jako žalovaného uvedli Česká republika, Ministerstvo financí ČR. Podle § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, což je v dané věci ministr financí, ten však sám o sobě není správním orgánem, nýbrž osobou stojící v čele tohoto správního orgánu. Žalobce má za to, že v souladu s § 37 odst. 5 s.ř.s. by Městský soud v Praze měl žalobce vyzvat k odstranění vad podání a řádnému označení žalovaného, avšak následné podání žalobců by již bylo na místě odmítnout jako opožděné.

11. Žalovaný označil žalobu samotnou za nedůvodnou a trval na tom, že v daném případě se jednalo o dvě samostatné společnosti Franta Anýž, a.s. se sídlem u Průhonu 40, Praha 7 a společnost Franta Anýž a spol. v Bratislavě se sídlem Poštová ul. č. 1, Bratislava. Změnou zápisu v obchodním rejstříku vedeným Okresním soudem v Bratislavě ze dne 12. 9. 1946 bylo nadále zapsáno osamostatnění podniku a zapsáno pod samostatným názvem Franta Anýž a spol. v Bratislavě s vlastním sídlem Poštová ul. č. 1, Bratislava. K osamostatnění podniku došlo přede dnem znárodnění a společnost fungovala jako samostatný subjekt práva. Žalovaný trval na tom, že o žádosti žalobců týkající se nároku na náhradu za znárodněný podnik Franta Anýž a spol. v Bratislavě není oprávněn rozhodnout, neboť to není v jeho pravomoci, z tohoto důvodu bylo řízení zastaveno. Žalovaný navrhl, aby, pokud soud nerozhodne o odmítnutí žaloby, zamítl tuto pro nedůvodnost.

III. Obsah správního spisu.

12. Součástí správního spisu jsou historické dokumenty týkající se sporného majetku, z nich Městský soud v Praze vzal za prokázané, že akciová společnost Franta Anýž a.s. byla podle notářského zápisu ze dne 14. 11. 1944, č. j. 96.859, založena na ustavující valné hromadě uvedeného dne. Její zřízení bylo povoleno výnosem Ministerstva hospodářství a práce ze dne 24. 3. 1944, č. W VII/2 103.085/44.

13. Podle zakladatelské zprávy resp. zprávy o přínosech vlastnila původní firma založená Františkem Anýžem v roce 1901 mimo jiné obchodní pobočku v Bratislavě.

14. Podle výpisu z obchodního rejstříku vedeného Okresním soudem v Bratislavě ke dni 12. 8. 1946 bylo zapsáno osamostatnění podniku Franta Anýž a spol. a vymazáno předchozí označení firmy, způsob zastupování a poznámka: „tuzemský závod cizozemského podniku v Praze.“

15. Na firmu Franta Anýž a.s. se sídlem v Praze byla dne 1. 3. 1948 uvalena národní správa. Vyhláškou ministra Průmyslu ze dne 27. 6. 1948 uveřejněnou pod č. 1254 v Úředním listu I. částka 126/1948 byl podnik znárodněn a vyhláškou ministra průmyslu ze dne 28. 6. 1948 o zřízení Závodů umělecké kovovýroby národního podniku byl určen název podniku

(znění firmy) předmět jejího podnikání a její sídlo. Pod bodem F vyhlášky pak podle § 12 odst. 1 dekretu č. 100/1945 Sb., ve znění čl. II. zákona č. 114/1948 byla vedle dalších společnost Franta Anýž a.s. se sídlem v Praze VII, U Průhonu 40, ke dni 1. 1. 1948 začleněna do majetkové podstaty Závodů umělecké kovovýroby, národního podniku.

16. Jak se podává z dobových dokumentů, Československé závody lehkého kovoprůmyslu dne 10. 1. 1950 sdělily Ministerstvu průmyslu, že slovenský závod firmy Anýž byl zřízen ve formě veřejné obchodní společnosti, jednalo se o rodinný podnik Anýžů, bratislavský závod byl reprezentací pražské firmy. Jedná se o závod, který tvoří se znárodněným pražským podnikem hospodářský celek. Při znárodnění pražského závodu, nebyl bratislavský pobočný závod pojat do znárodnění proto, poněvadž během okupace v důsledku vytvoření Slovenského státu, byl z podstaty pražského závodu vyňat. Dne 16. 2. 1950 sdělilo Ministerstvo vnitřního obchodu k dotazu Ministerstva průmyslu, že firma F. Anýž Bratislava, nebyla ani znárodněna ani začleněna.

17. Vyhláškou ministra průmyslu ze dne 31. 3. 1950, č. j. 25879/50-V-IV-1, č. 1365 byl znárodněn podnik Franta Anýž v Bratislavě a to podle § 4 odst. 4 písm. b) zákona č. 114/1948 Sb. společně s firmou Franta Anýž, a.s. se sídlem v Praze, neboť s ní tvořil jeden hospodářský celek.

IV. Právní posouzení věci Městským soudem v Praze.

18. Městský soud v Praze (dále též „zdejší soud“ nebo jen „soud“) v první řadě konstatuje, že odmítnutí žaloby, jak navrhuje žalovaný nepřipadá v úvahu – k tomu viz rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, vyslovil: *„Jestliže žalobce označí v žalobě jako žalovaného správní orgán I. stupně, ale z obsahu žaloby je zřejmé, že brojí i proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně, nejedná se o neodstranitelnou vadu, jež by měla vést k odmítnutí návrhu (§ 37 odst. 5 SŘS). V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. SŘS není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 SŘS a contrario).“*

19. Městský soud v Praze dále konstatuje, že žalobní námitky, týkající se samotného nároku žalobců na náhradu za znárodněný majetek nemohou být vypořádány ve vedeném řízení pro nedostatek pravomoci soudu. Jak vyplývá z § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán")*. Nárok žalobců na poskytnutí náhrady spadá do pravomoci soudů v řízení civilním a to podle části páté o.s.ř., v rámci kterého již o něm bylo pravomocně rozhodnuto.

20. Zdejší soud je povolán přezkoumat zákonnost rozhodnutí žalovaného v rozsahu, kterým bylo zastaveno řízení v případě náhrady požadované za majetek společnosti Franta Anýž a spol. v Bratislavě.

21. Ke znárodnění zestátněním podle zákona č. 114/1948 Sb. došlo 28. dubna 1948. K završení znárodnovacího procesu bylo nutné, aby ministr průmyslu vyhlásil s účinky doručení v Úředním listě, které podniky nebo závody byly znárodněny. Rozsah znárodnění byl stanoven výměrem ministra průmyslu. Právně účinné rozhodnutí ministra průmyslu podle § 4 odst. 7 dekretu prezidenta republiky č. 100/1945 Sb., ve znění čl. II zákona č. 114/1948 Sb. je podmínkou pro vyslovení závěru, že určitý majetek podléhal znárodnění podle čl. I zákona č. 114/1948 Sb.

22. Podle § 4 odst. 1 dekretu č. 100/1945 Sb. ve znění zákona č. 114/1948Sb., *znárodněním nabývá stát vlastnictví k znárodněnému majetku.*

23. Podle § 4 odst. 4 písm. b) citovaného dekretu, *spolu s podnikem se znárodnují v rozsahu plynoucím z ustanovení odstavců 2 a 3 veškeré podniky a závody, které tvoří s podnikem znárodněným hospodářský celek, i když náleží někomu jinému než vlastníku znárodněného podniku.*

24. Podle věty první § 1 odst. 1 dekretu č. 100/1945 Sb. docházelo ke znárodnění zestátněním podniků taxativně vypočtených pod čísly 1) až 26) uvedeného ustanovení dnem vyhlášení dekretu, to je dnem 27. října 1945 (§ 36 dekretu). Podle § 4 odst. 1 dekretu vlastnictví znárodněných podniků nabýval čs. stát. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 1996, sp. zn. 3 Cdon 464/96, „*k přechodu vlastnictví k podnikům znárodněným zestátněním na stát docházelo podle citovaného dekretu ze zákona ke dni jeho účinnosti. Vyhlášení znárodnění konkrétního podniku v Úředním listě mělo tedy z tohoto hlediska význam pouze deklaratorní. Jeho význam byl dán tím, že ze zákona (srovnej § 1 odst. 4 dekretu) uveřejněním vyhlášky nastaly účinky doručení, jakož i tím, že podle § 3 písm. b) a c) se ustanovení dekretu za podmínek tam stanovených nevztahovala na podniky, které vláda ze znárodnění vyňala, resp. které ministr průmyslu v dohodě s ministrem financí, na Slovensku po dohodě s pověřencem pro průmysl a obchod a po slyšení pověřence pro finance, ze znárodnění vyloučil. Výměr o rozsahu znárodnění pak byl nezbytný jednak proto, aby bylo najisto postaveno, na které nemovitosti, movitosti, práva atd. (viz § 4 odst. 2 - 4 dekretu) se znárodnění určitého podniku vztahovalo, a dále i z toho důvodu, že podle § 4 odst. 5 dekretu vyňal ministr průmyslu, na Slovensku v dohodě s pověřencem pro průmysl a obchod, ze znárodnění jednotlivé majetkové kusy, majetkové soubory nebo práva, pokud jich nebylo nezbytně třeba k provozu znárodněného podniku, a ponechal je dosavadnímu vlastníkov. Z hlediska pozdějších novelizací dekretu je třeba připomenout i původní znění ustanovení § 2, podle kterého se ustanovení dekretu nevztahovala na podniky odvětví znárodněných podle § 1 odst. 1 č. 4, 6, 8, 10 až 14 a 16 až 26, dostavily-li se podmínky pro jejich znárodnění teprve po dni účinnosti tohoto dekretu.*

25. Citovaný dekret byl změněn a doplněn čl. II zákona č. 114/1948 Sb. ze dne 28. dubna 1948, o znárodnění některých dalších průmyslových a jiných podniků a závodů a o úpravě některých poměrů znárodněných a národních podniků. Novela se vztahovala mimo jiné na předmět znárodnění zestátněním (srovnej § 1 odst. 1 č. 17 dekretu č. 100/1945 Sb. s čl. II bodem 6 zákona č. 114/1948 Sb.) a zejména (se zřetelem k posuzovanému případu) též na okamžik, kdy

docházelo ke znárodnění zestátněním, to je k přechodu vlastnictví na stát v případě, že se podmínky pro znárodnění podle § 1 odst. 1 dekretu splnily až po dni jeho účinnosti, tedy po 27.10.1945. Podle bodu 12 novely, kterým bylo zcela změněno původní znění § 2 dekretu, docházelo v takovém případě k přechodu vlastnictví na stát dnem, který určil ministr průmyslu, na Slovensku po slyšení pověřence průmyslu a obchodu a vyhlásil jej podle § 1 odst. 5 dekretu ve znění bodu 11 novely s účinkem doručení v Úředním listě. Novelou bylo rovněž změněno a doplněno ustanovení § 4 dekretu, a to především v tom, že znárodnění nadále podléhal nejen majetek, který patřil vlastníkově znárodněného podniku jako hospodářského celku, nýbrž i majetek, jenž tvořil se znárodněným podnikem jeden celek, i když náležel někomu jinému než vlastníkově podniku (§ 4 odst. 3 a 7 dekretu č. 100/1945 Sb., ve znění čl. II bodu 14 zákona č. 114/1948 Sb.).“

26. Nejvyšší správní soud uvedl v rozhodnutí ze dne 23. 10. 1947, sp. zn. 302/46 následující: „Pro vymezení pojmu "podniku" ve smyslu § 1 dekretu nelze však přehlédnouti ustanovení § 4 tohoto dekretu. Paragraf 4 v odst. 1 a 2 vymezuje obsah a rozsah znárodnění po stránce majetkoprávní, v odst. 3 pak stanoví: "Zároveň s podnikem se znárodnějí v rozsahu plynoucím z ustanovení odstavce 2 i veškeré pomocné podniky a pomocné závody, náležející témuž vlastníku, jakož i veškeré podniky a závody, které tvoří s podnikem znárodněným nerozlučný hospodářský celek."

27. Ustanovení toto zřejmě předpokládá, že je tu podnik znárodněný již paragrafem 1 ("zároveň s podnikem" scil. znárodněným, srov. poslední větu odstavce toho: "s podnikem znárodněným"), a znárodnění, vyslovené v § 1, rozšiřuje jednak na podniky pomocné a ty, která tvoří s podnikem znárodněným nerozlučný hospodářský celek. Toto rozšíření znárodnění je tedy podmíněno tím, že je tu již podnik znárodněný § 1. Z toho plyne však, že splnění předpokladů znárodnění, stanovených v § 1, musí být dáno již u základního podniku, jehož znárodnění se § 4 rozšiřuje, a že tedy pro otázku, jsou-li tu předpoklady pro znárodnění onoho podniku základního, podniky a závody uvedené v § 4, odst. 3 nepřicházejí vůbec v úvahu.“

28. V projednávané věci žalovaný nevzal v úvahu citovaná zákonná ustanovení a judikaturu vyšších soudů a nevypořádal se správně se skutečnostmi, které nepochybně vyplývají z listinných důkazů. V důsledku neúplných skutkových závěrů pak rovněž věc nesprávně zhodnotil i po právní stránce, přičemž uvedené pochybení se projevilo již v rozhodnutí první instance.

29. Městský soud v Praze především konstatuje, že podnik Franta Anýž a spol. v Bratislavě byl nejprve založen jako pobočný závod společnosti Franta Anýž a ke dni 12. 8. 1946 bylo v obchodním rejstříku zapsáno osamostatnění podniku Franta Anýž a spol. a vymazáno předchozí označení firmy, způsob zastupování a poznámka: „tuzemský závod cizozemského podniku v Praze.“ Žalovanému lze přisvědčit, že v důsledku této skutečnosti se podnik stal samostatnou právnickou osobou.

30. Dnem 27. 10. 1945 došlo ke znárodnění zestátněním podniku Franta Anýž a.s. se sídlem v Praze, podle §1 odst. 1 bod 6 dekretu č. 100/1945. Podle čl. II. bod 12 zákona č. 148/1948, *splní-li se podmínky pro znárodnění majetku podle § 1, odst. 1 po dni 27. října 1945, znárodněje se takový majetek dnem, který určí ministr průmyslu, na Slovensku po slyšení pověřence průmyslu a obchodu, a vyhlásí podle § 1, odst. 5. Zestátněný majetek žalobců přešel*

do vlastnictví státu ke dni 27. 6. 1948. Znárodnění podléhal i majetek, jenž tvořil se znárodněným podnikem jeden hospodářský celek, i když náležel někomu jinému než vlastníkovému podniku, znárodnění tedy podléhal i podnik Franta Anýž a spol. v Bratislavě, ačkoli byl samostatnou právnickou osobou (tedy po právní stránce nenáležel do majetku firmy Franta Anýž a.s. se sídlem v Praze), neboť tvořil s touto společností hospodářský celek.

31. Jelikož se žalovaný v napadeném rozhodnutí s otázkou znárodnění společnosti Franta Anýž a spol. v Bratislavě, jako podniku tvořící hospodářský celek se společností Franta Anýž a.s. se sídlem v Praze ve smyslu § 4 odst. 4 písm. b) dekretu č. 100/1945 Sb., v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval, nezbyvá, než toto rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost. Jelikož nedostatečné zjištění skutkového stavu a absence právních závěrů ve vztahu k citovanému zákonnému ustanovení tíží i rozhodnutí prvoinstanční, Městský soud v Praze zrušil i je. Na žalovaném nyní bude, aby v souladu s vysloveným právním názorem zdejšího soudu znovu rozhodl v té části řízení, která se týká jeho zastavení ve vztahu ke společnosti Franta Anýž a spol. v Bratislavě.

V. Náklady řízení

32. O nákladech řízení Městský soud v Praze rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci úspěšným žalobcům náleží právo na náhradu nákladů řízení, uvedené náklady představují zaplacený soudní poplatek a odměnu právního zástupce, jejíž výši soud určil podle vyhlášky 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „advokátní tarif“)

33. Žalobci M. K. bylo na nákladech řízení přiznáno 3 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, odměnu za právní zastoupení podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100,-Kč za jeden úkon právní služby. Podle § 11 odst. 1 písm. a) d) a g) advokátního tarifu byla žalobci přiznána náhrada za 3 úkony právní služby. Součástí přiznaných nákladů řízení je rovněž částka 300,-Kč jako náhrada hotových výdajů podle 13 odst. 4 advokátního tarifu za každý úkon. Dále bylo přiznáno 21 % DPH. Náklady řízení činí celkem 15 342,-Kč.

34. Žalobcům b) O. A., c) P. A., d) A. M., e) R. K., f) M. H., g) J. A., h) F. A., ch) Z. A. bylo na nákladech řízení přiznáno každému 3 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, odměna za právní zastoupení podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100,-Kč za jeden úkon právní služby. Podle § 11 odst. 1 písm. a) d) a g) advokátního tarifu byla žalobci přiznána náhrada za 3 úkony právní služby. Součástí přiznaných nákladů řízení je rovněž částka 300,-Kč jako náhrada hotových výdajů podle 13 odst. 4 advokátního tarifu za každý úkon. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu byla odměna snížena o 20%. Dále bylo přiznáno 21 % DPH. Náklady řízení činí 24 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, celkem 24 úkonů právní služby po 2 480,-Kč, což je 59 520,-Kč, dále 24 x paušální náhrada po 240,-Kč a DPH, celkem 102 988,80 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 8. ledna 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

